

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR AB SEB BANKO GINČO NAGRINĖJIMO**

2025-12-16 Nr. 429-307
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėja) prašymą išnagrinėti tarp jos ir AB SEB banko (toliau – bankas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

Pareiškėja ir bankas yra sudarę mokėjimo paslaugų teikimo sutartis, kurių pagrindu pareiškėjai buvo atidaryta mokėjimo sąskaita Nr. [duomenys neskelbiami] (toliau – Sąskaita) ir teikiamos kitos mokėjimo paslaugos.

2025 m. birželio 6 d. 2 val. 33 min. iš Sąskaitos į Y. Y. (toliau – Gavėjas) mokėjimo sąskaitą finansų įstaigoje Trade Republic Bank GmbH Nr. [duomenys neskelbiami] buvo atliktas momentinis¹ 4 990 Eur mokėjimas (toliau – Ginčijamas mokėjimas), kuris buvo patvirtintas pareiškėjos mobiliojo parašo PIN2 kodu 2025 m. birželio 5 d. 11 val. 2 min. 37 sek.

2025 m. birželio 9 d. 11 val. 59 min. bankui telefonu susisiekus su pareiškėja dėl įvykdyto Ginčijamo mokėjimo, paaiškėjo, kad pareiškėja galimai nukentėjo nuo sukčių. Atsakydama į banko atstovo telefonu teiktus klausimus, pareiškėja teigė apie Ginčijamą mokėjimą nieko nežinojusi ir papildomai paaiškino, kad: 1) 2025 m. birželio 5 d. lankėsi Valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – VMI) padalinyje, kur, prisėdusi prie jų kompiuterio ir, pasinaudodama naršyklės „Google“ paieškos sistema, pasirinko paieškos rezultatuose pasiūlytą neva VMI interneto svetainę, per kurią mėgino prisijungti prie VMI sistemos; 3) norėdama prisijungti prie VMI sistemos, pasirinko identifikavimosi per banko interneto banką būdą ir atsidariusiame lange suvedė prisijungimo prie banko interneto banke turimos asmeninės paskyros (toliau – Paskyra) duomenis; 4) po pirmiau nurodytų duomenų suvedimo kelis kartus atliko tvirtinimo mobiliuoju parašu veiksmus, tačiau prisijungti prie VMI sistemos jai nepavyko.

2025 m. birželio 9 d. bankas kreipėsi į Gavėjo finansų įstaigą dėl galimybės sugrąžinti pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą, tačiau tą pačią dieną iš jos gavo informaciją, kad tokios galimybės nėra, apie ką atitinkamai informavo ir pareiškėją.

Pareiškėja reikalavo banko grąžinti jai Ginčijamo mokėjimo sumą savo lėšomis, tačiau bankas šio reikalavimo netenkino.

Nesutikdama su banko sprendimu, pareiškėja kreipėsi į Lietuvos banką. Pareiškėja teigė, kad Ginčijamas mokėjimas buvo atliktas sukčiavimo būdu, be jos žinios ir sutikimo, ir reikalavo, kad bankas grąžintų šio mokėjimo sumą. Pareiškėja nurodė, kad: 1) 2025 m. birželio 5 d. apie 10 val. 30 min. lankėsi VMI padalinyje, kur VMI darbuotojos kabinete, naudodamasi šios darbuotojos kompiuteriu, kuriame tuo metu jau buvo atidaryta VMI interneto svetainė, mėgino prisijungti prie VMI sistemos per Paskyrą su tikslu užregistruoti vizitą VMI padalinyje, nes į VMI padalinį atvyko be išankstinės registracijos; 2) naudodama mobiliųjį parašą kelis kartus bandė gauti prisijungimo kodą, tačiau jo negavo, todėl prie VMI sistemos neprisijungė ir su VMI darbuotoja susitarė dėl vizito kitu metu; 3) tą pačią dieną apie 11 val., iš namų naudodamasi savo asmeniniu kompiuteriu, sėkmingai prisijungė prie Paskyros, patikrino Sąskaitos likutį ir, neatlikusi jokių mokėjimo operacijų, atsijungė; 4) iki 2025 m. birželio 9 d., kai banko telefonu buvo informuota apie Ginčijamą mokėjimą, Paskyra nesinaudojo.

Atsiliepime bankas nurodė nesutinkantis su pareiškėjos reikalavimu ir prašė jį atmesti. Bankas teigė, kad Ginčijamo mokėjimo, kurį pareiškėja patvirtino jai priklausančia atpažinties priemone –

¹ Momentinis mokėjimas – lėšų iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos gauto mokėjimo nurodymo pagrindu pervedimas, kuris bet kurią dieną ir bet kuriuo metu įvykdomas nedelsiant (Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymo 2 straipsnio 40¹ dalis).

mobiliuoju parašu, įvykdymą lėmė pačios pareiškėjos didelis neatsargumas, todėl su šio mokėjimo įvykdymu susiję nuostoliai tenka pačiai pareiškėjai.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių (toliau – Taisyklės) 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Šalių ginčas kilo dėl banko atsisakymo grąžinti pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą (4 990 Eur) pagrįstumo.

Ginčo šalis sieja sutartiniai mokėjimo paslaugų teikimo santykiai. Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą, mokėjimo paslaugų teikimą, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymas.

Siekiant išspręsti šalių ginčą ir pasisakyti dėl pareiškėjos reikalavimo bankui pagrįstumo, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti, ar bankas turėjo (turi) pareigą grąžinti pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą.

Vadovaujantis Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalimi, kai įvykdytos visos mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo paslaugų teikimo sutartyje nustatytos sąlygos, mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas negali atsisakyti įvykdyti mokėjimo nurodymo vykdyti mokėjimo operaciją, nesvarbu, ar mokėjimo nurodymas inicijuotas mokėtojo, įskaitant inicijavimą per mokėjimo inicijavimo paslaugos teikėją, gavėjo ar per gavėją, išskyrus atvejus, kai tai draudžia kiti teisės aktai.

Mokėjimų įstatymo 42 straipsnio 2 dalis nustato galimybę mokėjimo paslaugų vartotojui ir mokėjimo paslaugų teikėjui susitarti, kad mokėjimo paslaugų teikėjui pateiktas mokėjimo nurodymas būtų pradėtas vykdyti ir (arba) įvykdytas vėlesne, negu mokėjimo nurodymas gautas, data (pvz., kitą dieną, po kelių dienų ar pan.).

Remiantis bylos duomenimis, Ginčijamo mokėjimo inicijavimas ir autorizavimas pagal bendruosius išorinius požymius atitiko ginčo šalių iš anksto sutartą pareiškėjos sutikimo vykdyti mokėjimo operaciją davimo formą ir tvarką, t. y. Ginčijamas mokėjimas buvo inicijuotas per pareiškėjos banke turimą asmeninę interneto banko paskyrą (toliau – Paskyra), prie kurios prisijungta 2025 m. birželio 5 d. 11 val. 1 min., panaudojus tuos duomenis, kurie turėjo būti žinomi tik pačiai pareiškėjai. Duomenų, kurie leistų tiksliai nustatyti, kam (pareiškėjai ar kitam asmeniui) priklausė ir (arba) kieno (pareiškėjos ar kito asmens) žinioje buvo įrenginys, iš kurio tuo metu prisijungta prie Paskyros, byloje neturima. Aplinkybės, kad šis įrenginys galėjo priklausyti ir (arba) būti valdomas trečiųjų asmenų, o ne pareiškėjos, bankas neginčijo.

Byloje taip pat neturima duomenų, kad nagrinėjamam ginčui aktualiu laikotarpiu į banko vidaus sistemas būtų įsilaužta ir (arba) jas būtų paveikę kokie nors techniniai trikdžiai, dėl kurių prisijungimo prie Paskyros ir (arba) kiti pareiškėjos duomenys būtų galėję dėl nuo banko priklaususių aplinkybių tapti žinomi ir (arba) kitaip prieinami tretiesiems asmenims. Vadinas, jei pirmiau nurodytais duomenimis 2025 m. birželio 5 d. apie 11 val. pasinaudojo ne pati pareiškėja, o tretieji asmenys, šiuos duomenis tretieji asmenys turėjo gauti kitais, negu prieš tai aptarti, būdais.

Svarbu pažymėti, kad nagrinėjamu atveju vien prisijungimo prie Paskyros duomenų žinojimas savaime nesuteikė galimybės tretiesiems asmenims prisijungti prie Paskyros ir per ją inicijuoti Ginčijamą mokėjimą, nes šiems veiksams atlikti buvo būtinas jų patvirtinimas pareiškėjos turima atpažinties priemone, t. y. mobiliuoju parašu.

Bankas pateikė įrodymus, patvirtinančius, kad 2025 m. birželio 5 d. 11 val. 0 min. 50 sek. prisijungimas prie Paskyros buvo patvirtintas pareiškėjos mobiliojo parašo PIN1 kodu, o po maždaug 1 min. Paskyroje inicijuotas Ginčijamas mokėjimas – pareiškėjos mobiliojo parašo PIN2 kodu.

Remiantis banko pateiktais duomenimis, pranešimai, kuriais buvo prašoma atlikti tvirtinimo mobiliuoju parašu veiksmus, buvo išsiųsti pareiškėjos telefono numeriu, susietu su jos naudojama mobiliojo parašo paslauga ir sutampančiu su pareiškėjos bankui ir vėliau Lietuvos bankui nurodytu jos telefono numeriu. 2025 m. birželio 5 d. 11 val. 0 min. 31 sek. pateiktame pranešime, kuriuo

buvo prašoma mobiliojo parašo PIN1 kodu patvirtinti prisijungimą prie Paskyros, buvo pateiktas tekstas „*Jungiatės prie SEB interneto banko*“, o netrukus po to, t. y. 11 val. 1 min. 56 sek., tokiu pačiu būdu pateiktame kitame pranešime, kuriuo buvo prašoma patvirtinti per Paskyrą inicijuotą Ginčijamą mokėjimą, – tekstas „*4 990,00 EUR i saskaita [duomenys neskelbiami]*“. Abiem atvejais buvo sudaryta galimybė aktyviais veiksmais patvirtinti arba atmesti inicijuotus veiksmus, tačiau buvo pasirinkta juos patvirtinti atitinkamais pareiškėjos mobiliojo parašo PIN kodais.

To, kad 2025 m. birželio 5 d. bandė prisijungti ir (arba) prisijungė prie Paskyros bei bandė naudotis ir (arba) naudotisi mobiliuoju parašu, pareiškėja neneigė. Tačiau, pareiškėjos bankui ir Lietuvos bankui nurodytos aplinkybės, kada ir kur tiksliai ji panaudojo prisijungimo prie Paskyros duomenis bei mobilių parašą, skiriasi – vienu atveju ji nurodė suvedusi prisijungimo prie Paskyros duomenis po to, kai per naršyklės „Google“ paieškos sistemą rado neva VMI interneto svetainę ir per ją bandė prie VMI sistemos prisijungti per Paskyrą, o kitu atveju nurodė, kad tądien prie Paskyros bandė prisijungti ne vieną kartą, kur keli bandymai, inicijuoti naudojantis svetimu, t. y. VMI, kompiuteriu, nepavyko, o paskutinis bandymas, inicijuotas per asmeninį kompiuterį, buvo sėkmingas.

Pareiškėja teigė pati neinicijavusi ir nepatvirtinusi Ginčijamo mokėjimo, taip pat nurodė, kad jos mobiliojo parašo PIN2 kodas, kuriuo šis mokėjimas buvo patvirtintas, buvo panaudotas jai to nežinant. Šis pareiškėjos subjektyvus teiginys suponuoja prielaidą, kad pareiškėja galimai teigia, jog mobiliojo parašo PIN2 kodas galėjo būti pasisavintas ir panaudotas iš kito, ne pareiškėjos įrenginio. Objektivių duomenų, kurie galėtų pagrįsti tokį jos teiginį, pareiškėja nepateikė. Be to, atsižvelgiant į mobiliojo parašo veikimo specifiką, objektyvaus pagrindo laikyti tokią prielaidą realia taip pat nėra. Mobiliojo parašo sertifikatas yra saugomas SIM kortelėje, o mobiliojo parašo PIN kodai rankiniu būdu įvedami tame įrenginyje (telefone), kuriame yra su mobiliuoju parašu susieta SIM kortelė. Pareiškėja nenurodė jokių aplinkybių, kad ginčui aktualiu laikotarpiu būtų praradusi savo telefoną, iš kurio ji įprastai naudojasi mobiliuoju parašu, ar SIM kortelę, susietą su mobiliuoju parašu, arba kad šis telefonas ir (arba) SIM kortelė būtų buvę kitų asmenų, o ne jos pačios žinioje. Taigi, objektyvaus pagrindo manyti, kad 2025 m. birželio 5 d. 11 val. 0 min. 50 sek. prisijungimą prie Paskyros ir netrukus po to Paskyroje inicijuotą Ginčijamą mokėjimą pareiškėjos mobiliuoju parašu iš jos telefono būtų patvirtinusi ne pati pareiškėja, Lietuvos bankas neturi.

Įrodymų pakankamumo taisyklė civiliniame procese grindžiama vadinamąja tikėtinumo taisykle (tikimybių pusiausvyros principu). Kasacinio teismo jurisprudencijoje ne kartą pažymėta, kad įrodinėjimas civiliniame procese turi savo specifiką, – nenustatyta, kad išvadą apie tam tikrų faktų buvimą galima daryti tik tada, kai dėl jų egzistavimo absoliučiai nėra abejonių; išvadą apie faktų buvimą teismas civiliniame procese gali daryti ir tada, kai tam tikros abejonės dėl fakto buvimo išlieka, tačiau byloje esančių įrodymų visuma leidžia manyti esant labiau tikėtina atitinkamą faktą buvus, nei jo nebuvus².

Iš banko pateiktų Ginčijamo mokėjimo duomenų, o konkrečiau – šio mokėjimo inicijavimo ir patvirtinimo mobiliuoju parašu laiko, ir pareiškėjos paaiškinimų apie tai, kada ir iš kokių įrenginių ji tądien bandė prisijungti ir (arba) prisijungė prie Paskyros, matyti, kad Ginčijamas mokėjimas buvo inicijuotas ir mobiliojo parašo PIN2 kodu patvirtintas tuomet, kai pareiškėja po vizito VMI padalinyje, iš namų naudodamasi savo kompiuteriu, teigė prisijungusi prie Paskyros Sąskaitos likučiai patikrinti.

Atkreiptinas dėmesys, kad, Lietuvos bankui komentuodama prisijungimo prie Paskyros po apsilankymo VMI padalinyje aplinkybes, pareiškėja nenurodė tuo metu bandžiusi prisijungti prie VMI sistemos ar susidūrusi su kokiais nors prisijungimo prie Paskyros sutrikimais ar kitais trikdžiais. Taip pat pažymėtina, kad pareiškėja, priešingai nei buvo nurodžiusi bankui, Lietuvos bankui neteigė ir nenurodė, jog tądien bandydama prisijungti ar prisijungdama prie Paskyros būtų naudojusi naršyklės „Google“ paieškos sistemą ar panašius informacijos paieškos būdus. Kodėl netrukus po vizito VMI padalinyje ji, kaip pati teigė, iš namų prisijungė prie Paskyros ir patikrino Sąskaitos likutį, pareiškėja taip pat plačiau nepakomentavo.

Pareiškėja nurodė, kad dėl Ginčijamo mokėjimo ir su juo susijusio galimo trečiųjų asmenų sukčiavimo atvejo yra kreipusis į policijos įstaigą, tačiau savo kreipimosi į policijos įstaigą ir (arba) iš policijos įstaigos gautų pranešimų, sprendimų ar kitų dokumentų kopijų nepateikė.

Nors iš pareiškėjos bankui, o vėliau ir Lietuvos bankui pateiktų paaiškinimų nėra galimybės objektyviai nustatyti ir įvertinti, ar, kada ir (arba) kaip pareiškėja galėjo nukentėti nuo galimo trečiųjų asmenų sukčiavimo, svarbu pažymėti, kad aplinkybių, jog nagrinėjamu atveju pareiškėja galėjo susidurti su trečiųjų asmenų sukčiavimo atveju ir (arba) kad Ginčijamas mokėjimas galėjo būti susijęs su sukčiavimo atveju, bankas neginčijo.

² Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2008 m. rugpjūčio 25 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-304/2008; 2009 m. kovo 16 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-101/2009 ir kt.

Atkreiptinas dėmesys, kad, remdamasi tuo, kad bankas jai paskambino pasiteirauti dėl Ginčijamo mokėjimo praėjus kelioms dienoms po šio mokėjimo įvykdymo, pareiškėja, be kita ko, teigė mananti, jog bankas iš anksto žinojo (ar galėjo žinoti), kad Ginčijamas mokėjimas atliekamas sukčiavimo būdu ir todėl turėjo jį sustabdyti ar nevykdyti. Objektivių duomenų, patvirtinančių, kad bankui, gavus nurodymą vykdyti Ginčijamą mokėjimą, buvo (turėjo būti) žinoma ar suprantama, jog prie Paskyros jungiasi ir Ginčijamą mokėjimą Paskyroje inicijuoja ne pati pareiškėja, pareiškėja nepateikė. Apie tai, kad pareiškėja galimai nukentėjo nuo sukčių, remiantis bylos duomenimis, bankui tapo žinoma tik po to, kai pats bankas paskambino pareiškėjai.

Aplinkybė, kad bankas, vykdydamas klientų atliktų mokėjimo operacijų stebėseną, prevenciniais tikslais susisiektų su pareiškėja jau po Ginčijamo mokėjimo įvykdymo, o ne anksčiau, Lietuvos banko nuomone, savaime nepagrindžia nei to, kad bankas, gavęs ir priėmęs vykdyti mokėjimo nurodymą, žinojo ar turėjo žinoti apie galimus trečiųjų asmenų sukčiavimo veiksmus pareiškėjos atžvilgiu, nei to, kad atsakomybė už galimus pareiškėjos nuostolius, susijusius su Ginčijamo mokėjimo įvykdymu, tenka bankui.

Kaip pirmiau paminėta, nei iki Ginčijamo mokėjimo inicijavimo, nei po šio mokėjimo įvykdymo pati pareiškėja bankui nebuvo pranešusi nei apie galimą prisijungimo prie Paskyros duomenų praradimą, nei apie kokias nors neįprastas ar įtartinas situacijas, galinčias kelti grėsmę Paskyros ar jos duomenų saugumui ir (arba) sudaryti sąlygas neteisėtam jų panaudojimui.

Esant situacijai, kai ginčo byloje turimi objektyvūs duomenys liudija, kad be pareiškėjos aktyvių veiksmų jokie tretieji asmenys nebūtų galėję prisijungti prie Paskyros ir joje inicijuoti Ginčijamą mokėjimą (juo labiau patvirtinti šiuos veiksmus pareiškėjos mobiliuoju parašu), tačiau pareiškėja objektyvių paaiškinimų ir įrodymų dėl savo pačios veiksmų ir (arba) kitų aplinkybių, galėjusių lemti neteisėtą pasinaudojimą Paskyra, nepateikia, galimybės nustatyti, kas (pareiškėja ar tretieji asmenys) ir kaip (teisėtai ar neteisėtai, su pareiškėjos žinia ar be jos, ir pan.) 2025 m. birželio 5 d. 11 val. 0 min. 50 sek. prisijungė prie Paskyros ir joje inicijavo Ginčijamą mokėjimą, nėra.

Kaip nurodyta pirmiau, Taisyklių 44 punktą nustato, kad vartojimo ginčai nagrinėjami laikantis rungimosi, operatyvumo, koncentracijos, ekonomiško ir bendradarbiavimo principų. Bendradarbiavimo pareiga yra ypač svarbi ginčo situacijose, kai mokėtojas neigia autorizavęs mokėjimo operaciją ir teigia, kad jo mokėjimo priemonė buvo panaudota neteisėtai, nes būtent mokėtojas (mokėjimo priemonės savininkas) paprastai gali žinoti, kokius konkrečius veiksmus jis atliko su mokėjimo priemone (ar jos duomenimis) ir kas galėjo lemti jos (jų) praradimą ir (arba) neteisėtą panaudojimą. Mokėtojui nebendradarbiaujant ir (arba) tinkamai neatskleidus bei objektyviais įrodymais nepagrindus jo žinioje buvusių ar nuo jo priklausiusių ginčui išspręsti aktualių aplinkybių, įskaitant jo paties su mokėjimo ir (arba) atpažinties priemone, taip pat ir su šiomis priemonėmis susijusius duomenis, atliktus veiksmus bei šių veiksmų priežastis ir tikslus, tokio pobūdžio informacijos nei mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, nei Lietuvos bankas negali žinoti ir negali tinkamai įvertinti mokėtojo elgesio. Svarbu pažymėti, kad ši informacija yra būtina siekiant teisingai išspręsti atsakomybės už mokėjimo operacijos įvykdymą klausimą ir išvengti piktnaudžiavimo atvejų, dėl kurių atsakomybė už nuostolius dėl įvykdytos mokėjimo operacijos būtų nepagrįstai priskirta vienai iš ginčo šalių.

Įvertinus pirmiau nurodytas aplinkybes ir ginčo šalių Lietuvos bankui pateiktus duomenis, objektyvaus ir pakankamo pagrindo teigti, jog, bankas, vadovaudamasis Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalimi, nepagrįstai priėmė vykdyti bei įvykdė Ginčijamą mokėjimą ir dėl to jam kilo pareiga grąžinti pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą, Lietuvos bankas neturi.

Nenustačius objektyvių aplinkybių, dėl kurių bankas turėtų grąžinti pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą, pagrindo laikyti pareiškėjos reikalavimą bankui pagrįstu ir jį tenkinti nėra, todėl pareiškėjos reikalavimas yra atmestinas.

Šiame sprendime dėl esminių šalių išdėstytų argumentų ir nurodytų aplinkybių pasisakyta. Kiti šalių argumentai ir (ar) nurodytos aplinkybės neturi esminės reikšmės Lietuvos banko sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detalai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą ir (ar) teiginį³.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių

³ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.

apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis